

Hồi 21

Khai Phong Thành Ngoại Lô Thiên Hiệ
Ngọc Nữ Phong Tiên Chính Nghĩa Khai

Tên giữa tháng mười, Thất Tinh Bảo chủ Giang Phố đã thực sự là bá chủ võ lâm. Chất độc Vô Ảnh là xiềng xích hữu hiệu, biến hai ngàn hào kiệt có mặt ở Ngọc Nữ Phong hôm ấy thành công cụ. Bích Mục Yêu Cơ và Ba Thượng Thần Dao phải đem Thần Long Bang đầu phục Thất Tinh Giáo. Dù họ được phong chức phó giáo chủ nhưng cũng chỉ là nô lệ. Tùy Hoa Song Quái, Tây Hạ Lục Yêu đều trở thành hộ pháp. Bàn tay thép của họ bóp nghẹt võ lâm Trung Nguyên. Lão tin rằng Quỷ Địch Tú Sĩ và Vô Hối đã bỏ mạng nên ráo riết truy tìm tung tích Dao Môn.

Hồ Lô Cái bị tra tấn đến gần chết vẫn không mở miệng khai ra Mã gia trang. Thất Tinh Giáo bèn treo giải thưởng năm ngàn lượng vàng và chức hộ pháp cho bất cứ ai tìm ra nơi ẩn náu của bọn Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Nhưng Hách Âu Kỳ giờ đây đã biến thành Mã viên ngoại thay cho Tú Sĩ. Ông bí mật mua một cơ ngơi khác, ở cách Mã gia trang chừng ba chục trượng, vẫn giữ nguyên cái tên Mã gia trang như cũ. Gia quyến Vô Hối âm thầm chuyển đến đây cư ngụ. Lãnh Tâm Dao cùng Bạch Tú Hồng được giao việc bảo vệ tòa trang viện mới này, và chỉ huy anh em đào một đường hầm nối với Mã gia trang.

Dưới lòng mật thất, Như Sương cùng Thủy Tiên ngày đêm nghiên cứu cách giải chất độc Vô Ảnh.

Bá Vương Quyền Ngô Trận biến mất từ đầu tháng chín, đến cuối tháng mười mới xuất hiện. Gã đến thăm nhà Vô Hối, thấy nhà vắng vẻ liền hỏi:

- Đám tiểu đồng đi đâu hết mà không thấy nô đùa ?

Chàng định nói thực nhưng nhớ lời cảnh báo của Như Sương, chàng chỉ mỉm cười đáp:

- Họ ở cả trong hậu viện.

Gã rủ chàng đến Như Ý tửu lâu ngắm tuyết rơi. Vô Hối nhận lời. Họ Ngô hạ giọng thì thầm:

- Tại hạ đã đến Trường An do thám, nắm được đường đi nước bước trong Thất Tinh Bảo, nếu công tử muốn phục hận cho nghĩa phụ, tại hạ xin làm người hướng đạo. Nhân dịp này trả luôn mối thù với Bạch Cốt Dâm Thần.

Vô Hối mừng rỡ, hỏi sơ địa hình, địa vật Thất Tinh Bảo. Chàng quyết dốc toàn lực đánh một trận cuối cùng, giết sạch bọn tà ma.

Ngô Trận bảo:

- Tốt hơn là công tử nên đến tận nơi xem xét thì kế hoạch mới mong thắng lợi hoàn toàn. Tại hạ sẽ đi cùng với công tử.

Vô Hối đồng ý, hẹn ba ngày sau sẽ lên đường. Mật đạo đã hoàn thành nối liền với nhau, dù nhỏ hẹp, chỉ vừa hai người sánh vai, nhưng cũng đủ gọi là sinh lộ. Như Sương giỏi nghề kiến trúc nên cửa ngầm rất khó phát hiện và cũng khó phá, trừ khi dùng hỏa dược. Nhưng ở đất đế đô này, bọn đối phương không bao giờ dám gây tiếng nổ.

Công trình này được tiến hành do hàng trăm cao thủ võ lâm, sức lực hơn người, nên mới hoàn tất mau chóng như vậy. Thạch Đại Hổ quả là chiếc máy đào đất không biết mệt, năng suất của gã gấp đôi người khác.

Năm trăm hào hiệp dưới trướng Vô Hối thuộc nhiều môn phái khác nhau, nhưng họ đồng một lòng tôn sùng Vô Hối. Họ không nề hà gian khổ, chẳng tiếc máu xương, quyết cùng chàng tử chiến với quần ma.

Tối hôm ấy, Vô Hối báo với mọi người rằng mình sẽ đi Trường An cùng Bá Vương Quyền để thám thính Thất Tinh Bảo.

Sau cái chết của Quỷ Địch Tú Sĩ, người thân của chàng tỏ ra rất dè dặt, họ không muốn chàng đi vào tử địa.

Tam Tuyệt Thiên Tôn vuốt râu nói:

- Ta biết Hối nhi không sợ Vô Ảnh Chi Độc, nhưng với lực lượng hùng hậu của Thất Tinh Giáo hiện nay, nếu bị phát giác, người khó mà thoát nổi vòng vây.

Như Sương bảo:

- Thuốc giải Vô Ảnh Chi Độc chưa điều chế xong. Dẫn tướng công có nắm vững tình hình, cũng không thể tấn công ngay được. Vậy hà tất phải liều lĩnh làm gì ?

Vô Hối trầm ngâm một lúc tư lự hỏi:

- Tại sao Tiểu Thượng Du Hồn Ngụy cô nương không có mặt bên Lệnh Hồ Tuyết ? Khi ta hỏi họ Ngô thì gã cũng nói rằng không thấy dù đã phục bên cạnh Thất Tinh Bảo ba ngày đêm. Điều đáng lưu ý là Ngô Trận thoáng biến sắc. Có lẽ y không chuẩn bị để trả lời câu hỏi này ?

Chàng bảo Tam Thủ Miêu:

- Côn đường chủ liên hệ ngay với phân đà Cái Bang, tìm hiểu lai lịch Bá Vương Quyền. Trong hai ngày phải có tin.

Côn Linh lãnh lệnh đi ngay. Huyết Ảnh Thần Ma cười nhạt:

- Lão phu có cảm giác con người họ Ngô không đơn giản như bề ngoài của hắn.

Thiên Tôn tư lự:

- Nhưng nếu gã là người của Thất Tinh Giáo, tất đã báo cho Giang Phố biết rằng chúng ta đang ẩn thân ở Mã gia trang.

Hứa Bích Vân thở thở:

- Có thể hắn thuộc một thế lực thần bí khác, cũng có dã tâm tranh bá, nhưng chưa xuất đầu lộ diện ?

Vô Hối cười bảo:

- Cứ chờ kết quả của họ Côn là biết ngay.

Chiều hôm sau, Tam Thủ Miêu mới về đến. Đầu tóc và y phục của gã đầy bụi, như mới từ gầm giường của nhà nào đó chui ra. Vô Hối bảo gã vào sau tắm gội rồi hãy báo cáo. Gần khắc sau gã lên đại sảnh, uống cạn chung rượu rồi nói:

- Môn chủ đoán không sai, lai lịch Ngô Trận quả là có vấn đề. Hắn ta đúng là dưỡng tử của Thần Quyền Nhan Lộc, nhưng đã bị họ Nhan đuổi đi trước lúc lão chết được ba năm. Trong thời gian này gã bỏ đi đâu không rõ. Sau khi Bạch Cốt Dâm Thần giết Nhan lão, họ Ngô có mặt ở Khai Phong và ra tay tranh đoạt quyền lực trong thành. Hắn leo lên chức phó tướng và bốn tháng sau, đại ca của gã chết bất đắc kỳ tử, Ngô Trận lên làm thủ lĩnh bọn lân quang. Anh em Cái Bang biết có lần gặp họ Ngô đi ra từ cánh rừng rậm dưới chân ngọn Hình Sơn, cách Khai Phong hai mươi dặm về phía Đông Bắc. Khu rừng này có chướng khí rất độc nên không ai dám lai vãng. Thuộc hạ ỷ có linh đan của môn chủ phu nhân, liều mạng đến đấy dò la. Quả nhiên, phát hiện sau cánh rừng là một sơn trang đồ sộ, canh phòng lơ lửng. Bên trong, nhà cửa san sát, bọn võ sĩ đều mặc y phục màu xám tro. Tổng cộng ước có gần ngàn người. Đêm đến, thuộc hạ đột nhập vào khu hậu viện, gặp một căn thạch thất kiên cố, trong có ánh đèn và tiếng người trò chuyện. Khi nhìn qua khung cửa sổ, thuộc hạ nhận ra Bá Vương Quyền đang đi lại trước lồng sắt, nói chuyện với tù nhân bên trong. Qua lời xưng hô thì người bị giam chính là Ngụy cô nương. Ngô Trận đang cố thuyết phục nàng gửi thân cho hắn. Rằng nay mai hắn sẽ trở thành thiếu hội chủ Tử Vong Hội, oai phong lừng lẫy võ lâm, còn hơn cả Lệnh Hồ Tuyết. Sư phụ hắn đã luyện thành Lôi Hỏa Chấn Thiên Thần Công, thiên hạ vô địch thủ. Thuộc hạ thấy bọn tuần tra sắp đi đến bèn thoát ra ngoài.

Tam Tuyệt Thiên Tôn nhú mày:

- Công phu tà môn này thất truyền đã lâu, sao lại có người luyện được ? Chẳng lẽ Lôi Thiên lão quái có truyền nhân ?

Vô Hối hỏi ông:

- Ân sư ! Chẳng hay công phu này lợi hại đến dường nào ?

Hách lão thở dài:

- Ta nghe sư tổ người kể lại rằng tà công này phát ra những đạo chưởng kinh màu tím, nóng như lửa lò rèn, đốt cháy mọi vật trong vòng hơn trượng. Đây là tuyệt học tối thượng của tà môn.

Đông Môn Uyển Cơ đã từng gặp Ngụy Ngọc Trâm và có cảm tình với nàng nên thúc giục Vô Hối:

- Tướng công ! Sao chàng không mau đi giải cứu Ngụy thư thư ?

Vô Hối lắc đầu:

- Không phải là ta mà chính là Lệnh Hồ Tuyết sẽ đến Hình Sơn giải cứu Ngọc Trâm.

Thiên Tôn gật gù:

- Hay lắm ! Chúng ta giả làm phó giáo chủ Thất Tinh Giáo, rắc một ít chất độc Vô Ảnh để Tử Vong Hội nếm thử.

o0o

Canh ba đêm ấy, có tám bóng đen âm thầm xuất hiện cạnh sào huyết Tử Vong Hội. Họ mặc hắc y và bịt mặt, trừ một người con mắt độc nhất còn lại sáng rực căm hờn. Ngực áo của họ thêu bảy ngôi sao bằng kim tuyến.

Can thạch lao vẫn leo lét ánh đèn. Gã độc nhãn thần lực kinh nhân, bẻ cong song sắt cửa sổ chui vào. Theo sau gã là hai hán tử thấp hơn.

Tiểu Thượng Du Hồn Ngụy cô nương đang nằm thiêm thiếp trên ổ rơm. Nàng giật mình mừng rỡ, nhận ra có người vào giải cứu, nàng nhìn gã độc nhãn mà sa lệ, không ngờ người trong mộng lại có mặt nơi này.

Ổ khóa lồng giam không làm khó dễ được Côn Linh. Người thứ ba chính là Đông Môn Uyển Cơ, nàng lướt vào cúi xuống thì thầm:

- Ngụy thư thư, tiểu muội là Uyển Cơ đây.

Nàng bế xốc Ngọc Trâm lên, mang ra ngoài. Cuộc giải thoát tù nhân diễn ra cực kỳ êm thấm, vì bọn Tử Vong Hội không thể ngờ rằng địa điểm này đã bại lộ và có người dám vượt khu rừng đầy độc chướng vào đến tận đây.

Bốn người đưa Ngọc Trâm thoát ra. Số còn lại nhảy lên đầu tường phía Bắc. Gió Bắc thổi vạt áo choàng tung bay phần phật, đánh động bọn thần ma.

Chúng kinh hãi quát vang, đèn đuốc đốt lên sáng rực. Bá Vương Quyền và một lão nhân râu ngắn, tuổi thất tuần xuất hiện. Gã độc nhãn giữa cổ cười vang:

- Bọn người quả là không biết sống chết nên mới dám bắt cóc mỹ nhân của bốn phó giáo chủ. Lệnh Hồ Tuyết ta sẽ cho lũ người ném mùi Vô Ảnh Chi Độc của Thất Tinh Giáo.

Dứt lời, gã rải độc vào ngọn Bắc phong. Lão râu ngắn, có lẽ là Tử Vong Hội Chủ, kinh hãi quát vang:

- Mau bế khí và rút khỏi luồng gió.

Đám võ sĩ chạy tán loạn như vịt. Ngô Trận cũng thế.

Tử Vong Hội Chủ quay lại nhìn thì Lệnh Hồ Tuyết và ba người kia đã biến mất. Lão nhìn mấy chục tên thuộc hạ đang ôm bụng rên rỉ, giận dữ mắng Bá Vương Quyền:

- Người vì nữ sắc mà làm hỏng đại kế của lão phu. Bốn hội chưa đủ vững mạnh mà đã có kẻ thù đáng sợ như Thất Tinh Giáo, còn mong gì mà bành trướng nữa ?

Ngô Trận không hề bối rối, mỉm cười nham hiểm:

- Sư phụ yên tâm, chỉ cần bắt được gã Vô Hối thì ba lão già bất tử kia, cùng mấy trăm cao thủ Đạo Môn, sẽ trở thành công cụ của chúng ta. Đó là chưa kể đến số tài sản khổng lồ mà Vô Hối đã lấy được từ kho tàng Thương Sơn.

Gã dừng lại, nuốt nước miếng rồi nói tiếp:

- Sư phụ trách đồ nhi ham mê nữ sắc. Nhưng chỉ sợ khi người nhìn thấy năm cô vợ của Công Tôn tiểu tử, lại không kềm được lòng mình. Họ đều xinh đẹp như tiên.

Ngô Trận đâu biết rằng bốn người kia vẫn còn ẩn nấp gần đấy và nghe hết câu chuyện.

oOo

Sáng hôm sau, Bá Vương Quyền đến Mã gia trang, định cùng Vô Hối lên đường đi Trường An. Mọi người đang ăn sáng, vui vẻ đón chào họ Ngô. Như Sương đích thân đi lấy chén đĩa để tỏ lòng mến khách.

Ngô Trận vừa ăn xong món xú mại đã nghe bụng đau như cắt, buông đũa nhìn Độc Mỹ Nhân với vẻ sợ hãi. Nàng cười khúc khích bảo:

- Mùi vị Vô Ảnh Chi Độc thế nào ?

Gã hiểu rằng chuyện đã bại lộ, tái mặt van xin:

- Tại hạ bị sư phụ ép buộc, nên không tự chủ được. Xin chư vị nương tay. Tại hạ xin khai hết.

Những cơn đau xé ruột khiến thân hình hắn run lẩy bẩy, mồ hôi toát ra như tắm.

Tam Tuyệt Thiên Tôn gằn giọng:

- Lão quỷ hội chủ kia lai lịch thế nào ?

Như Sương thấy cho gã một viên dược hoàn màu hồng nhạt. Họ Ngô chụp ấy uống ngay. Cơn đau lập tức dịu xuống. Gã nhăn nhó đáp:

- Gia sư là Đoạt Hồn Kiếm Chung Đạo Viễn, đại đạo miền Tây Thục. Mười lăm năm trước tình cờ nhặt được Lô Thiên Chân Kinh nên về Hình Sơn tu luyện.

Thiên Tôn gật gù hỏi tiếp:

- Người và lão quỷ họ Chung định đối phó với Vô Hối bằng cách nào ?

- Tại hạ có mang theo một loại mê dược cực mạnh, trên đường đi sẽ lén bỏ vào rượu để bắt công tử mang về Hình Sơn. Sau đó mới tiến hành việc uy hiếp Mã gia trang.

Vô Hối trầm giọng:

- Nếu như người có thái độ hợp tác tốt, giúp chúng ta diệt trừ Tử Vong Hội, ta hứa sẽ cho người sống sót.

Con sâu cái kiến còn ham sống, hưởng hồ gì một kẻ gian hoạt như họ Ngô. Gã mừng rỡ thề thốt:

- Tại hạ thề có hoàng thiên chứng giám, sẽ không dấu giếm một điều gì.

oOo

Trưa hôm sau, Bá Vương quyền thất thế trở lại Hình Sơn, nhắn nhủ bảo với Đoạt Hồn Kiếm:

- Sư phụ, gã tiểu quỷ Vô Hối không đi Trường An nữa, vì con trai nhỏ của gã bị bệnh. Nhưng y định một tháng nữa sẽ kéo quân tiêu diệt Thất Tinh Giáo.

Chung Đạo Viễn giận dữ nói:

- Không có kim ngân, làm sao Tử Vong Hội xuất đầu lộ diện ?

- Sư phụ yên tâm ! Vô Hối rất tin tưởng đồ nhi, sớm muộn cũng tìm được chỗ y chôn giấu châu báu. Chúng ta chờ gã và đám Ma Vương đi khỏi, tập kích vào trong vết sạch là xong.

Đoạt Hồn Kiếm hài lòng khen:

- Người quả là kẻ đa mưu túc trí, xứng đáng là truyền nhân của lão phu. Trong Lôi Thiên Chân Kinh có một pho đao pháp, dù chỉ ba chiêu nhưng vô cùng lợi hại. Lão phu không quen sử dụng đao nên chẳng luyện đến. Người hãy cố mà học lấy để đủ bản lĩnh, giúp ta tranh bá đồ vương.

Lão móc trong người ra một quyển sách cũ kỹ, xé ba trang cuối trao cho Ngô Trận. Họ Ngô kính cẩn nhận lấy xem qua, mắt gã ánh lên niềm vui bí ẩn nhưng lại nhăn nhó:

- Sư phụ ! Khẩu quyết trúc trắc khó hiểu thế này làm sao đồ nhi học được ?

Chung Đạo Viễn gượng cười:

- Chính ta cũng chẳng hiểu nổi, nhưng người hãy cố nghiên cứu xem sao.

Bá Vương Quyền cáo biệt, trở lại Mã gia trang. Tam Tuyệt Thiên Tôn cười hỏi:

- Lão quỷ họ Chung có nghi ngờ gì không ?

Thì ra Vô Hối đã nhờ Bạch Tú Hồng hóa trang để thế thân cho Ngô Trận. Chàng vui vẻ đáp:

- Lão không hề nghi ngờ mà còn truyền cho ba chiêu tuyệt đao trong Lôi Thiên Chân Kinh.

Thiên Cầm Tôn Giả giật mình:

- Sư phụ ta có giao tình với Lôi Thiên lão quái, từng nghe lão than thở rằng Lôi Thiên Tam Thức là đao pháp vô thượng, nhưng cực kỳ khó hiểu. Nếu luyện thành còn lợi hại hơn cả Lôi Hỏa Chấn Thiên Chưởng Pháp.

Huyết Ảnh Thần Ma lắc đầu:

- Nhưng Hối nhi chuyên luyện Thái Âm Khí Công, tất sẽ không phát huy được hết uy lực của đao pháp chí dương này.

Vô Hối mỉm cười:

- Hải nhi cũng hiểu điều ấy, nhưng cùng lắm thì chiêu đao không phát ra sức nóng kinh hồn, chứ tính ảo diệu chẳng hề mất.

Chàng trở vào hậu viện gặp thê thiếp. Ban ngày họ ở Mã gia trang, tối đến sang bên nhà mới cùng đám tiểu đồng.

Năm giai nhân xúm lại hỏi han. Chàng nâng cầm Thúy Vi, hôn nhẹ lên trán nàng. Sau cái chết của song thân và quyến thuộc ở núi Xích Thành, mặt hoa lúc nào cũng sầu héo. Chính vì vậy mà Vô Hối đặc biệt trù mến nàng.

Thúy Vi thẹn thùng bảo:

- Tướng công chỉ hôn mình thiếp, bọn họ sẽ ganh tỵ đấy.

Vô Hối dìu nàng đến cạnh bàn, bốn nàng khúc khích ngồi theo.

Như Sương tuổi đã gần tam thập mà chưa làm mẹ. Nàng không hề buồn rầu, lo trau dồi nhan sắc, thân thể và hết lòng giúp đỡ trợng phu trong cuộc chiến với quần ma.

Ánh tà dương đỏ rực xuyên qua song cửa, làm hồng những khuôn mặt giai nhân. Vô Hối ngắm nhìn họ, nghe lòng ấm áp và hạnh phúc. Trong năm nữ nhân này, Bích Vân là đẹp nhất, nhưng nàng nhất nhu thuận, không hề đòi hỏi sự ưu ái của phu tướng. Pho tượng Quan Âm Bồ Tát bằng bạch thạch ở miếu Quan Âm trong thành đã tạc xong. Bách tính đến dâng hương trầm trồ khen ngợi dung mạo Phật Bà. Đây là pho tượng Quan Âm đầu tiên mang nét đẹp của người phụ nữ Trung Hoa. Các pho khác đều theo mẫu Thiên Trúc, không đem lại cảm giác gần gũi cho tín đồ.

Năm vị phu nhân đã từng cải trang đến miếu xem thử. Lúc trở về, họ chọc ghẹo Bích Vân khiến nàng xấu hổ đến phát khóc.

Bạch Thủy Tiên trẻ nhất trong đám nhưng nhan sắc không thể so với bốn người kia. Nàng biết phận mình nên hết lòng thuận thảo.

Uyển Cơ nũng nịu nói:

- Tướng công ! Bọn thiếp đã ngày đêm khổ luyện pho Thái Dương Kiếm Pháp, nay tự tin có thể cùng chàng xuất trận. Vậy trong cuộc chiến sắp tới, mong tướng công cho bọn thiếp theo.

Vô Hối vuốt má nàng:

- Tốt lắm ! Bọn Thất Tinh Giáo chỉ vừa thấy năm nàng xuất hiện là đã buông đao quy hàng rồi, bất tất phải đánh đấm làm gì.

Như Sương chen vào:

- Nhất là thấy đức Quan Âm Bồ Tát giáng hạ.

Bích Vân thẹn thùng cúi xé Như Sương. Cả bọn bật cười vui vẻ.

oOo

Sau bữa cơm tối, bốn nàng xuống mật đạo, trở về gia trang chăm sóc đám tiểu hài, chỉ mình Bích Vân ở lại với Vô Hối. Các nữ nhân đã tự sắp xếp thời biểu, chia nhau hầu hạ trượng phu.

Đầu tháng mười nên ngọn Bắc phong lạnh lùng gào thét, rải tuyết phủ trắng vạn vật. Ánh nến chập chờn lung linh đem lại cho giai nhân vẻ đẹp huyền bí, mờ ảo.

Bích Vân nghe cơ thể nóng lên trước ánh mắt nồng nàn của trượng phu. Nàng đỏ mặt nói đùa:

- Tướng công chưa chán chường tiện thiếp hay sao ?

Vô Hối bước đến xiết nàng vào lòng thì thào:

- Mãi mãi và chẳng bao giờ ta nguôi khát khao được có nàng.

Bích Vân sung sướng, kiễng chân lên tìm lấy môi chàng. Hai người đến với nhau như lần đầu mới gặp. Vô Hối say mê đắm đuối vuốt ve thân hình ngà ngọc của người đàn bà đẹp nhất thế gian.

Nàng đứng đấy, mái tóc huyền óng mượt buông xõa đến bờ hông đầy đặn. Đôi ngực thanh xuân cân đối với vòng bụng thanh mảnh, gọn gàng. Nàng đẹp như một pho tượng được bàn tay tài hoa của hóa công chăm chút, nên đạt đến vẻ tận thiện, tận mỹ.

Mờ sớm, Vô Hối nhẹ nhàng gỡ vòng tay nữ nhân, rón rén xuống giường. Rửa mặt xong, chàng lấy ba trang kính văn ra nghiên cứu.

Chàng là người có căn cơ thượng phẩm, trí tuệ tuyệt luân, lại tinh thông đến mấy pho đao pháp, nên cuối cùng đã tìm ra được manh mối.

Lôi Thiên Tam Thức gồm một chiêu thủ và hai chiêu công. Chiêu thứ nhất là Lôi Thiên Bảo Tướng, chuyên dùng để phòng ngự. Chàng phải luyện đến bốn ngày mới xong chiêu này.

Vô Hối nhờ ba lão bất tử kiểm chứng uy lực của chiêu đao. Lúc đầu, họ chỉ dám dùng hai thành chân lực để tấn công, rồi tăng dần lên. Nhưng vẫn không sao phá được luồng đao quang xanh biếc quanh người Vô Hối. Chưởng kinh chạm vào đâu là bị đẩy ra ngoài.

Thiên Tôn cao hứng bảo:

- Không ngờ trên đời lại có chiêu đao phòng ngự ảo diệu đến mức này. Hối nhi quả là được hoàng thiên hậu đãi.

Chiêu thứ hai, có tên Lôi Đao Chấn Thiên. Vô Hối khổ luyện ba ngày vẫn chưa tìm ra yếu quyết. Vừa lúc phân đà chủ Cái Bang ở Khai Phong đến báo:

- Thất Tinh Giáo đã đem Hồ Lô Cái nhốt trong lồng sắt, đặt trước phân đàn ở Lũng Hà. Lệnh Hồ Tuyết loan tin rằng nếu Vô Hối không đích thân đem Phi Long Đao đến trả, gã sẽ phân thân bang chủ Cái Bang.

Thiết Quài Cái báo cáo xong, nghiêng răng cắn hận:

- Tại hạ cũng biết đây là quỷ kế của Thất Tinh Giáo, muốn công tử đi vào chỗ chết. Xin công tử thận trọng. Dẫu người không đi phó ước, Cái Bang cũng vẫn kính ngưỡng như xưa và hết lòng phò tá, để báo thù cho bốn bang chủ.

Chàng trầm ngâm rất lâu, cười bảo:

- Các hạ yên tâm, tại hạ đã có cách cứu Hồ Lô Cái.

Chàng bèn trình bày kế hoạch. Ba lão bất tử hài lòng tán thành ngay. Thiết Quài Cái phấn khởi ra về.

Mười ngày sau, võ lâm chấn động vì lời tuyên bố của Vô Hối, do đệ tử Cái Bang loan ra. Chàng không chịu trả Phi Long Đao cho Lệnh Hồ Tuyết, và nói rằng:

- Dù Thất Tinh Giáo có giết hết các chưởng môn bạch đạo, chàng cũng chẳng quan tâm đến. Vì ngày xưa, họ đã từng vây đánh chàng và cho rằng chàng là Trường Giang Nhất Đao Công Tôn Hữu Lượng.

Đệ tử Cái Bang hết lời chửi mắng Vô Hối. Và một đoàn đại biểu, gồm hơn trăm khát cái, đã kéo đến Lũng Hà gặp Lệnh Hồ Tuyết để tỏ ý thần phục. Dẫn đầu đoàn người là ba vị phân đà chủ các tỉnh Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Đông.

Lệnh Hồ Tuyết đang trấn giữ Lũng Hà, vội ra tiếp đón.

Thiết Trượng Cái sang sảng nói:

- Cung bẩm phó giáo chủ, hai mươi vạn đệ tử Cái Bang đều cảm phần trước thái độ của gã Vô Hối, đồng lòng quy phục Thất Tinh Giáo. Xin phó giáo chủ cho bọn tại hạ diện kiến bốn bang chủ. Nếu người nghe tại hạ trình bày rõ bản chất phản phúc của Công Tôn tiểu tử, tất sẽ đồng ý dẫn đường cho Thất Tinh Giáo đến hang ổ của Vô Hối.

Lệnh Hồ Tuyết đã nắm được dư luận gần đây nên rất tin tưởng. Gã mừng rỡ bảo:

- Nếu chư vị thuyết phục được Hồ Lô Cái tiết lộ nơi ẩn náu của tiểu quỷ Vô Hối, tại hạ sẽ vui lòng thả lão ngay.

Thiết Trượng Cái và đám hóa tử được đưa đến lồng sắt giam giữ bang chủ. Lão vẫn tỉnh táo dù công lực đã bị phong tỏa.

Hồ Lô Cái biến sắc nói:

- Bọn người đến đây làm gì ?

Bọn khát cái phục xuống khóc rờn. Thiết Trượng Cái quỳ sát song sắt truyền âm:

- Tại hạ là Vô Hối đây. Xin bang chủ cố giả vờ phần nộ, đồng ý dẫn gã Lệnh Hồ Tuyết đi, nhưng địa điểm sẽ là cánh rừng ở chân núi Hình Sơn. Có thể mới mong thoát khỏi đây.

Hồ Lô Cái vui mừng khôn xiết, cúi đầu để che dấu vẻ hân hoan. Vô Hối truyền âm xong, giả vờ căm hận, lớn tiếng kể lể:

- Bang chủ ! Gã Vô Hối vì tiếc thanh Phi Long Đao và sợ chết nên đã lên tiếng đoạn tuyệt không lý đến chuyện tử sinh của bang chủ. Cả võ lâm đều biết việc này. Gã đã phản phúc, đê hèn như vậy, người còn bao che cho gã làm gì nữa ? Chỉ cần bang chủ chịu tiết lộ chỗ ẩn náu của gã là Thất Tinh Giáo sẽ trả tự do ngay.

Hồ Lô Cái giả dò phân vân, suy nghĩ rất lâu mới quay sang bảo Lệnh Hồ Tuyết:

- Lão phu đồng ý, nhưng với điều kiện Thất Tinh Giáo phải để Cái Bang tự lập tự tồn, khôi phục lại tổng đàn Lạc Dương. Lão phu hứa sẽ không chống lại Thất Tinh Giáo nữa, khi Vô Hối đã đền tội.

Hồ Lô Cái là bang chủ thiên hạ đệ nhất đại bang nên không thể nuốt lời. Vì vậy, lão đã gài thêm câu cuối nghĩa là khi Vô Hối chưa chết, lão không bị ràng buộc bởi lời hứa.

Lệnh Hồ Tuyết còn trẻ, lại mới xuất đạo giang hồ nên thiếu kinh nghiệm, và tâm cơ chẳng thể thâm trầm bằng lão cái. Do đó, gã chẳng nghi ngờ gì. Hơn nữa, Cố Kim Nhân còn vướng chất độc Vô Ảnh trong người, hàng tháng phải uống giải dược, nên gã đâu sợ gã lật mặt.

Lệnh Hồ Tuyết đồng ý điều kiện này, sai thuộc hạ phóng thích lão cái. Huyệt đạo được giải tỏa, lão khoan khoái vươn vai nói:

- Vô Hối và gia quyến đang ở trong một khu rừng, dưới chân núi Hình Sơn, phía Đông Bắc thành Khai Phong. Nơi đây được phòng thủ rất nghiêm mật. Xin hỏi, lực lượng của phó giáo chủ gồm những ai ?

Gã ngạo nghễ đáp:

- Bốn tòa cùng bọn Bích Mục Yêu Cơ, Tùy Hoa Song Quái, Tây Hạ Lục Yêu... cũng đủ rồi. Với chất độc Vô Ảnh, chẳng ai thoát chết đâu.

Hồ Lô Cái gật đầu khen phải. Lão cho bọn hóa tử lui về, chỉ giữ lại một gã thấp gầy.

Ba ngày sau, lực lượng Thất Tinh Giáo có mặt ở khu rừng dưới chân Hình Sơn. Hồ Lô Cái đã báo trước rằng trong rừng có độc chướng nên Lệnh Hồ Tuyết cho mỗi người uống một viên Bách Giải Hoàn. Thất Tinh Giáo Chủ Giang Phổ là truyền nhân của Độc Trung Chi Vương nên giải dược của lão rất thần hiệu.

Hoàng hôn vừa buông xuống, tuyết đã rơi mù mịt, phủ trắng cả đỉnh núi và cây cối. Hồ Lô Cái và gã hóa tử nhỏ bé đi trước dẫn đường. Bọn phòng vệ vòng ngoài sơn trang bị hạ sát êm thấm.

Đám môn nhân Tử Vong Hội đang dùng cơm tối nên không biết tử thân sắp đến. Lệnh Hồ Tuyết nhảy lên đầu tường phía Bắc, rải Vô Ảnh Chi Độc, gió bắc mang cái chết gieo rắc khắp nơi.

Gã ngán sợ võ công Vô Hối và ba lão già bất tử nên tận dụng yếu tố bất ngờ, tiêu diệt càng nhanh càng tốt. Dầu Vô Hối không sợ độc, chàng cũng chẳng thể đơn thân chống lại gã và đám đại cao thủ này.

Hồ Lô Cái quát vang:

- Thất Tinh Giáo đã đến đây, các người đừng mong toàn mạng.

Tử Vong Hội Chủ kinh hãi chạy ra, lão luyện tà công nên không sợ độc.

Lệnh Hồ Tuyết tưởng Chung Đạo Viễn là một trong ba lão bất tử nên nhảy xuống tấn công.

Ba trăm giáo đồ đi theo đều là hảo thủ đất Hải Nam, vô cùng lợi hại.

Đoạt Hồn Kiếm thấy đệ tử trúng độc, mất sức kháng cự bị giết rất nhanh. Lão cầm hận gầm lên, vung song chưởng đón chiêu đao. Hai luồng chưởng kinh tím lịm và nóng rực xô vào màn đao quang. Lệnh Hồ Tuyết nghe mặt và toàn thân nóng rát, áo lông cừu và y phục bốc cháy khét lẹt. Gã kinh hãi lăn tròn trên mặt tuyết, cố dập ngọn lửa.

Tùy Hoa Song Quái vội xông vào đỡ đòn cho gã. Không phải họ thương tiếc gì Lệnh Hồ Tuyết mà vì Thất Tinh Giáo Chủ đã dặn bảo:

- Nếu phó giáo chủ có mệnh hệ gì thì các người cũng chết bởi Vô Ảnh Chi Độc.

Hai thanh đồng côn sáng loáng cuốn đến. Tử Vong Hội chủ điên cuồng cử chưởng giáng mạnh. Lôi Hỏa Chấn Thiên Thần Công quả là kinh thế hãi tục. Hai thanh côn nóng bỏng lên khiến song quái không cầm vững nổi để đánh hết chiêu. Đồng là thứ kim loại truyền nhiệt rất tốt.

Chưởng phong màu tím ma quái kia ập đến, đốt cháy quần áo, da thịt Song Quái. Hai lão buông côn, gào lên thảm thiết.

Chung Đạo Viễn tiếp tục xông về hướng Lệnh Hồ Tuyết. Tây Hạ Lục Yêu vội múa đao cản đường. Bích Mục Yêu Cơ và Ba Thượng Thần Đao cũng tấn công vào lưng họ Chung.

Một mình lão tả xung hữu đột giữa vòng vây, chỉ gằn khắc sau đã giết chết ba người trong Tây Hạ Lục Yêu. Mái tóc óng ả của Mộ Dung Khanh cũng cháy hơn nửa. Mụ cảm hờn tung ra những trận mưa độc châm.

Lệnh Hồ Tuyết nghe da thịt phồng rát, đau nhức, đứng dựa tường đảo mắt nhìn quanh. Gã không thấy Vô Hối và không cao thủ khác xuất hiện nên thắc mắc, định hỏi Hồ Lô Cái. Nhưng bang chủ Cái Bang đã biến mất.

Gã phân vân, nghi hoặc quan sát các võ sĩ khôi y của phe đối phương. Thấy bọn này võ công tầm thường, vũ khí lại hỗn tạp, gã thức ngộ rằng mình đã bị lừa. Lệnh Hồ Tuyết giận đến run người, vận công quát lớn:

- Rút lui thôi, chúng ta đã bị gạt rồi.

Tử Vong Hội chủ bật cười ghê rợn:

- Các người chỉ vì một nữ nhân mà đến đây thiêu hủy cơ nghiệp bao năm của lão phu, còn định thoát thân hay sao ?

Nói xong, lão bốc cao hai trượng, bủa màn lưới chưởng rực lửa xuống đầu bọn địch nhân.

Bích Mục Yêu Cơ khinh công cao cường nên kịp tránh thoát, khi bị liếm vào lưng áo. Mụ cố nén đau nháy qua tường biến mất. Ba lão già còn lại trong Tây Hạ Lục Yêu biến thành ngọn đuốc sống.

Chỉ mình Ba Thượng Thần Dao Tề Thanh Thiên là không bị thương. Hàn khí từ thanh Lãnh Nguyệt Dao tỏa ra đã chống lại được sức nóng của Tử Diệm Chưởng. Nhưng chưởng kinh hùng hậu đánh văng bảo đao khỏi tay lão. Họ Tề không dám tiếc của, bỏ đao đào tẩu.

Bọn giáo đồ Thất Tinh Giáo cũng rút sạch. Chung Đạo Viễn mệt mỏi nhìn mấy trăm xác chết trên sân, buồn bã than:

- Tử Vong Hội chưa kịp dương danh đã tổn thương gần một nửa. Lão phu thề sẽ không tha cho Thất Tinh Giáo.

Lão nhật thanh Lãnh Nguyệt Dao lên, đem vào trong, định bụng sẽ tặng cho đệ tử mình là Bá Vương Quyền Ngô Trận.

oOo

Hôm sau, họ Ngô mò đến Hình Sơn, mùi máu tanh còn xông lên nồng nặc, gã kinh hãi hỏi:

- Sư phụ ! Phải chăng đêm qua có kẻ đột nhập tổng đàn ?

Đoạt Hồn Kiếm phần hận đáp:

- Gã Lệnh Hồ Tuyết dẫn thuộc hạ đến đây. Hơn ba trăm môn nhân của chúng ta đã bỏ mạng vì Vô Ảnh Chi Độc. Nhưng bù lại, ta cũng giết được tám đại cao thủ và đả thương cầu tặc Lệnh Hồ. Xác của chúng còn để ngoài sân kia.

Bá Vương Quyền chạy ra xem, rồi trở vào. Gã hết lời tán tụng:

- Bản lãnh sư phụ đáng gọi là vô địch thiên hạ. Tỳ Hoa Song Quái và Tây Hạ Lục Yêu đều là những cao thủ thành danh.

Chung Đạo Viễn vuốt râu bùi ngùi:

- Nhưng với nhân số thế này và ngân quỹ thiếu thốn, mong gì dương danh với đời nữa ? Lòng ta đã nguội lạnh như tro tàn, chỉ mong giết được Lệnh Hồ Tuyết và tiêu diệt xong Thất Tinh Giáo là mãn nguyện rồi. À ! Ta có đoạt được thanh Lãnh Nguyệt Dao của một lão già. Trận nhi hãy lấy lấy mà dùng.

Lão vào ngọa phòng lấy thanh thần đao không vở ra trao cho họ Ngô. Bá Vương Quyền cảm kích nói:

- Đồ nhi bái tạ lòng yêu thương của sư phụ.

Gã suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Sư phụ khổ công tu luyện mười lăm năm nay, thần công thành tựu, chắc cũng muốn dương danh thiên hạ ? Nhưng đồ nhi trộm nghĩ, sư phụ hà tất phải lao tâm khổ trí, tìm cách thống trị võ lâm khiến mọi người chán ghét. Sao không đường chính khai tông lập phái, sánh vai cùng các phái lớn trong thiên hạ ? Khi sư phụ diệt được công địch võ lâm là Thất Tinh Giáo, chẳng phải đã lưu danh muôn thuở đấy sao ?

Đoạt Hồn Kiếm Chung Đạo Viễn vốn không phải là kẻ gian ác. Lão vô tình học được thần công tuyệt thế nên mới vọng tưởng đến ngôi bá chủ. Âu đó cũng là do cái tật háo danh thường tình mà ra. Lão khát khao được thiên hạ ngưỡng mộ, tôn sùng chứ chẳng phải vì muốn đè đầu cưỡi cổ ai. Họ Chung nghe đồ đệ phân tích hợp lý, lão gật gù:

- Trận nhi nói có lý, nhưng không có kim ngân thì lấy gì mà khai giáo ?

Bá Vương Quyền nghiêm giọng:

- Vô Hối là người trượng nghĩa, khinh tài, y đã coi đồ nhi như là bằng hữu tất sẵn sàng giúp đỡ. Vô Hối cũng là kẻ tử thù của Thất Tinh Giáo, nay biết sư phụ cùng chí hướng sẽ không tiếc vài vạn lượng vàng. Sư phụ hãy chọn một cái tên cho thanh nhã hơn cho bang hội, rồi dựng cờ chiêu mộ nhân tài. Đám đệ tử hiện nay đều là kẻ đầu trộm đuôi cướp, đâu xứng làm thủ hạ của một bậc kỳ nhân như sư phụ ?

Quả thật, đám môn nhân của lão toàn là những kẻ vong mạng, ác tích đầy người nên mới chịu đầu phục lão, để có chỗ nương thân.

Đoạt Hồn Kiếm trước đây cũng là cường khấu, nhưng là tay hiệp đạo độc hành, cướp nhà giàu chia cho lương dân chứ không giống bọn kia.

Chung lão đốc thúc Bá Vương Quyền về gặp Vô Hối để thương lượng. Đến chiều, Ngô Trận đã trở lại với một xấp ngân phiếu dày cộm, trị giá đến sáu vạn lượng vàng. Gã hớn hử nói:

- Công tử Vô Hối rất hoan nghênh tinh thần chính nghĩa của sư phụ. Chàng ta dâng tặng số vàng này, nếu có thiếu sẽ trao thêm. Công tử đề nghị sư phụ nên lấy chiêu bài là Chính Nghĩa Hội, dùng ngay tổng đàn của Ngọc Nữ Môn ở Tung Dương làm căn cứ. Chàng ta sẽ huy động đệ tử các phái và hào kiệt võ lâm gia nhập.

Chung Đạo Viễn vui mừng khôn xiết:

- Nếu được vậy thì giấc mộng của ta coi như đã trọn vẹn. Gã tiểu tử Vô Hối này quả là chơi được.

o0o

Rằm tháng giêng, Chung Đạo Viễn long trọng khai mạc lễ ra mắt võ lâm, ngọn cờ Chính Nghĩa Hội phát phới trên nóc đại môn.

Đến giờ này, họ Chung đã biết cuộc tập kích Thất Tinh Giáo là do mưu kế Vô Hối bày ra. Nhưng lão đã rất hài lòng với danh vị của mình hiện nay nên không hề oán trách chàng.

Độc Mỹ Nhân Lãnh Như Sương đã tìm ra thuốc giải Vô ảnh Chi Độc, nhờ vậy, chưởng môn các phái và bang hội trong thiên hạ đều thoát khỏi sự khống chế của Thất Tinh Giáo. Họ hân hoan đến Tung Dương để dự lễ khai đàn. Vô Hối không có mặt, chỉ gửi năm ngàn lượng vàng làm lễ vật chúc mừng.

Lệnh Hồ Tuyết đã bỏ căn cứ Lũng Hà, rút về Trường An với Thất Tinh Giáo chủ Giang Phố.

Tam Tuyết Thiên Tôn cùng hai lão Ma Vương đem lễ vật của Vô Hối đến mừng. Theo sau họ là ba nữ nhân sắc nước hương trời, Thúy Vi, Như Sương và Bích Vân.

Ba nàng nhìn Bá Vương Quyền mỉm cười bí ẩn.

Chung Đạo Viễn xênh xang trong bộ hồng bào, đầu đội kim khôi vàng óng. Lão hoan hỉ chào đón các vị thượng khách. Giờ đây, lão đã là tôn sư một phái, thủ hạ dưới trướng có hơn ngàn, sánh vai cùng Thiếu Lâm, Võ Đang không chút tỵ hiềm.

Cả võ lâm đều biết lão một mình đã bại quần ma nên hết lòng ngưỡng mộ, lời tán tụng tuôn ra như suối.

Liễu Không đại sư nghiêm trang nói:

- A Di Đà Phật ! Lão nạp thay mặt đồng đạo, mong mỗi Chung thí chủ đem thần công tạo phúc cho thiên hạ. Nếu thí chủ diệt được Thất Tinh Giáo, đem lại thanh bình cho giang hồ, mọi người sẽ tôn thí chủ làm minh chủ võ lâm.

Các chưởng môn khác đều đồng thanh xác nhận. Chung Đạo Viễn sung sướng đến nghẹn lời, lão ấp úng hứa hẹn:

- Cảm tạ chư vị đồng đạo đã có lòng ưu ái, tin tưởng. Lão phu nguyện sẽ tận lực giáng ma vệ đạo. Nhưng phải nói thêm rằng, lão phu có được ngày hôm nay, trở thành người trong chính đạo cũng là nhờ sự giúp đỡ của công tử Vô Hối. Lão phu xin gửi lời cảm tạ đến công tử.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười khanh khách:

- Hối nhi bận gia sự nên không có mặt hôm nay, nhưng sẽ sát cánh với hội chủ tiêu diệt tà ma.

Thạch Đại Hổ cùng Côn Linh cũng tham gia Chính Nghĩa Hội, cùng hai trăm cao thủ Dao Môn. Họ ở dưới quyền của thiếu hội chủ Ngô Trận, chịu trách nhiệm việc trinh sát và bảo vệ cuộc lễ.

Bá Vương Quyền hôm nay đã ăn mặc chỉnh tề hơn. Thanh Lãnh Nguyệt Dao lủng lẳng bên hông càng làm tăng vẻ hiên ngang của gã. Bộ võ phục màu lam gọn gàng khiến mọi người cảm thấy gã gầy hơn bình thường.

Đại yến tưng bừng, rượu thịt ê hề, tiếng nói cười rộn rã. Chung hội chủ cùng đồ đệ đi khắp nơi chào hỏi đồng đạo. Chung Đạo Viễn chỉ uống được mấy mươi chung đã chóng mặt, đành để Ngô Trận uống thay.

Hồ Lô Cái cao giọng hỏi:

- Việc đối phó với Thất Tinh Giáo, hội chủ đã có lương sách gì, xin cho đồng đạo được biết cao kiến ?

Họ Chung đã được đồ đệ hiến kế nên sang sảng nói:

- Lão phu đã gửi thiệp khiêu chiến với Thất Tinh Giáo Chủ. Địa điểm là ngọn đồi bên kia sông Hán Thủy. Nếu rằm tháng này lão không dám đến, chúng ta kéo quân

thắng tiến Trường An, đánh phá tổng đàn. Lão phu tin rằng Giang Phố vì danh dự sẽ không dám từ chối cuộc phó ước.

Côn Linh từ ngoài chạy vào trao cho Ngô Trận một phong thư. Họ Ngô mở ra xem, cau mày đến bên hội chủ thì thầm. Chung Đạo Viễn cầm thư xem lại rồi nói với mọi người:

- Kính cáo đồng đạo, lão họ Giang đã nhận lời phó ước, nhưng ra điều kiện rằng song phương sẽ đánh ba trận. Bên nào thua sẽ thoái xuất giang hồ, nếu còn sống. Quân hùng đến tham chiến phải đứng xa sáu trượng vì lão sẽ dùng đến chất độc tối thượng của Độc Trung Chi Vương. Lão phu không sợ chất độc, nhưng còn hai người nữa chẳng biết tìm ai.

Huyết Ảnh Thần Ma cười nhạt:

- Lão phu luyện ma công từ nhỏ, lão không sợ bất cứ loại độc nào.

Bá Vương Quyền cũng ứng tiếng:

- Sư phụ ! Đồ nhi được Độc Mỹ Nhân ban cho một viên linh đan nên cũng chẳng sợ độc. Xin sư phụ cho đồ nhi xuất trận.

Đoạt Hồn Kiếm biết đồ đệ mình võ công kém cỏi nên không muốn thí mạng. Lão định bác lời thì họ Ngô nói nhỏ:

- Ba chiêu Lô Thiên tam thức đồ nhi đã luyện xong. Sư đồ ta phải cùng dương danh thiên hạ, chứ chẳng lẽ nào sư phụ võ công tuyệt thế mà lại có đồ đệ kém cỏi hay sao ?

Chung hội chủ bán tín bán nghi nhưng vẫn phải gượng cười:

- Thôi được, coi như đã tuyển xong. Mời chư vị cứ ăn uống no say, ở lại đây vui chơi với lão phu chờ ngày phó ước.

Cuối cùng, chỉ còn lại gần trăm người, trong đó có đám Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Đương nhiên Bá Vương Quyền dành cho họ tòa tiểu viện tốt nhất. Ba lão nhân phòng ngoài, còn các mỹ nữ ở phòng trong cùng. Tòa nhà này có cả phòng khách, phòng ăn riêng và mọi tiện nghi khác.

Tối đến, Chung hội chủ gọi Ngô Trận vào đại sảnh hỏi han:

- Có đúng là người đã luyện thành Lô Thiên tam thức không ?

Họ Ngô cười đáp:

- Dù chỉ được một chiêu nhưng cũng đủ sức tự vệ trước bất kỳ sự tấn công nào. Chỉ cần thủ hòa là coi như thắng rồi.

Gã rút thần đao, bảo họ Chung đánh thử vài chưởng. Đoạt Hồn Kiếm dùng đến năm thành Lô Hỏa Chấn Thiên thần công mà không làm gì được gã. Lão phấn khởi nói:

- Giỏi lắm ! Thế là Trần nhi đã không phụ lòng kỳ vọng của ta.

Họ Ngô rời sảnh, đi thẳng đến tòa khách xá, nơi bọn Tam Tuyệt Thiên Tôn ở. Còn Côn Linh và Thạch Đại Hổ cùng vài tên đệ tử vội rải chung quanh, canh phòng cẩn mật.

Sáu người đang vây quanh bàn ăn ngóng chờ. Bích Vân bới cơm cho trượng phu còn Thúy Vi rót rượu.

Thiên Tôn uống cạn chén, khẽ khà bảo:

- Ta và hai lão huynh đã nghĩ mãi không ra phe Thất Tinh Giáo còn cao thủ nào đáng sợ nữa không ? Ngoài Lệnh Hồ Tuyết và Giang Phổ. Bọn chúng biết rằng Hối nhi sẽ có mặt để báo thù cho Quỷ Địch Tú Sĩ. Nếu không có quỷ kế hay chỗ sở cậy, chúng đâu dám đưa ra điều kiện ấy ?

Như Sương góp lời:

- Có thể chất độc kia thật sự không ai chống nổi ?

Vô Hối hỏi lại nàng:

- Trong độc môn, có loại thuốc nào làm tăng công lực một cách tức thời hay không ?

Độc Mỹ Nhân vuốt tóc đáp:

- Độc kinh chép rằng trên đỉnh Đại Ba Sơn có loài nấm xanh biếc. Ai ăn vào công lực tăng gấp đôi, nhưng sáu tháng sau kinh mạch sẽ vỡ nát mà chết.

Tam Tuyệt Thiên Tôn nhăn mặt:

- Lão họ Giang không ngu gì mà dùng loại nấm ấy, nhưng lão có thể thí quân, cho hai người kia ăn vào. Họ đâu biết gì về độc, tất sẽ hoan hỉ, tưởng rằng thần dược.

Vô Hối gật đầu:

- Nếu đúng vậy, thì người thứ ba sẽ là Tề Thanh Thiên. Lão và Lệnh Hồ Tuyết đang có khoảng năm mươi năm công lực, nếu tăng gấp đôi sẽ thành Kim Cương bất hoại, không sợ Tử Diệm Chuông của Chung hội chủ nữa.

Huyết Ảnh Thần Ma thở dài:

- Dầu lúc lâm trận chúng ta nói ra cũng chẳng cứu vãn được gì. Họ biết mình trước sau cũng chết, ắt sẽ thí mạng.

Vô Hối trầm giọng:

- Chỉ cần thắng một hòa một là đủ. Hối nhi sẽ dụ Giang lão quỷ xuất trận đầu rồi giết lão. Xin sư thúc dùng lối du đấu, kéo dài trận của mình để đưa đến kết cục hòa.

Hai người kia khinh công kém cỏi, không ai có thể so với sư thúc. Còn trận của họ Chung thắng hay thua cũng không thành vấn đề.

Thần Ma cười khổ nhận lời:

- Vì đại cục võ lâm, lão phu đành phải muối mặt chạy quanh vậy.

Trong những ngày còn lại, Vô Hối khổ luyện chiêu đao thứ hai trong pho Lô Thiên Tam Thức. Chiêu Lô Đao Chấn Thiên uy lực hơn hẳn Công Tôn Đao Pháp khiến chàng rất tự tin.

- - - o0o - - -